

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА  
РЕПУБЛИКА СРПСКА  
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ  
Број: 11 0 К 035774 24 Кж  
Бања Лука, 03.07.2025. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у Посебном вијећу за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала, састављеном од судија Обрена Бужанина као предсједника вијећа, Светлане Марић и др Вељка Икановића као чланова вијећа, уз учешће записничарке Ање Давидовић, у кривичном предмету против оптуженог Г. Ј. због кривичног дјела давање мита из члана 320. став 1. Кривичног законика Републике Српске, одлучујући о жалби бранитељице оптуженог, адвокатице мр Душке Богојевић из Бањалуке изјављеној против пресуде Окружног суда у Бања Луци - Посебно одјељење за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала број 11 0 К 035774 24 К од 24.06.2024. године, након одржане сједнице, којој је у јавном дијелу присуствовала бранитељица оптуженог, 03.07.2025. године је донио

ПРЕСУДУ

Одбија се као неоснована жалба бранитељице оптуженог Г. Ј. и потврђује пресуда Окружног суда у Бања Луци - Посебно одјељење за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала број 11 0 К 035774 24 К од 24.06.2024. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Бања Луци - Посебно одјељење за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала број 11 0 К 035774 24 К од 24.06.2024. године, оптужени Г. Ј. је оглашен кривим због кривичног дјела давање мита из члана 320. став 1. Кривичног законика Републике Српске (КЗ РС) и за то је дјело, на основу истог законског прописа и уз примјену члана 42, 43, 44, 46. и 52. КЗ РС, осуђен на казну затвора у трајању од 6 (шест) мјесеци. Истом пресудом је на основу члана 99. став 1. у вези са чланом 96. став 1. и 2. тачке а) и е) и став 3. Закона о кривичном поступку Републике Српске (ЗКП РС) оптужени обавезан да надокнади трошкове кривичног поступка у износу од 26,60 КМ на име тришкова свједока и износ од 150 КМ на име паушала, у року од 15 дана од правоснажности пресуде, под пријетњом принудног извршења.

Против те пресуде жалбу је у законском року изјавила бранитељица оптуженог, адвокатица мр Душка Богојевић због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка з) ЗКП РС и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да се првостепена пресуда преиначи тако да се оптужени ослободи од

оптужбе или да се првостепена пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење. У жалби је затражено да се о сједници вијећа обавијести бранитељица оптуженог.

У одговору на жалбу, републичка јавна тужитељица др Драгица Глушац оспорава наводе жалбе и предлаже да се жалба одбије као неоснована.

Сједница вијећа овог суда одржана је у јавном дијелу у складу са чланом 318. став 1. и 4. ЗКП РС, у присуству бранитељице оптуженог мр Душке Богојевић и одсутности уредно обавијештеног оптуженог. На сједници вијећа, бранитељица је изложила садржај жалбе остајући код жалбених приговора, навода којим су образложени и приједлога изнесених у писмено достављеној жалби.

Суд је испитао побијану пресуду на основу члана 320. ЗКП РС, по свим наводима жалбе и по службеној дужности да ли је повријеђен Кривични закон на штету оптуженог, па је закључио да је жалба неоснована и одлучио као у изреци ове пресуде из разлога који слиједе.

Неосновано се у жалби наводи да је побијана пресуда заснована на судској наредби о претресу, издатој на усмени захтјев Полицијске станице Козарска Дубица од 13.08.2022. године и записницима о претресу куће и других простора које користи Д. Ј. у мјесту С., општина К. Д. као незаконитим доказима и да је тиме учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка з) ЗКП РС.

Супротно наводима жалбе, првостепени суд је одлучио о приговорима одбране на главном претресу, кад је прихватио наведену документацију као доказе оптужбе и о тој одлуци изнио у образложењу своје пресуде (на стр. 6.), за овај суд прихватљиве разлоге. Прије свега је и по оцјени овог суда, нерелевантан за овај кривични поступак приговор одбране да је претрес, поводом којег је сачињена наведена документација, извршен 13.08.2022. године, а тек касније је 25.12.2023. године донесена наредба о спровођењу предметне истраге Републичког јавног тужилаштва - Посебно одјељење за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала. Ово из разлога јер претрес није извршен у поступку предметне истраге, већ је у току претреса 13.08.2022. године, који је наређен у неком другом кривичном предмету, против другог лица и због другог кривичног дјела, оптужени предузео радњу извршења кривичног дјела давања мита из члана 320. став 1. КЗ РС, па је јасно да наредбом о спровођењу истраге против њега због овог кривичног дјела, није ни могла бити покренута прије него је претрес извршен. Првостепени суд је поводом приговора на законитост наредбе о претресу и доказа који су у претресу прибављени, дао прихватљиво образложење да ови приговори нису релевантни за предметни кривични поступак и да као такви могу бити предметом оцјене само у поступку у којем је претрес наређен (поводом кривичног дјела недозвољена производња и промет оружја или експлозивних материја из члана 361. Кривичног законика Републике Српске), а не и у овом кривичном поступку који је касније покренут против оптуженог због кривичног дјела давања мита из члана 320. став 1. КЗ РС, у погледу чијих битних елемената, претресна документација нема доказни значај.

У доказни материјал је уложена наредба о претресу и записници о претресу од 13.08.2022. године на иначе неспорне чињенице у погледу времена и мјеста извршења предметног кривичног дјела давања мита, које се поклапа са временом и мјестом вршења

претреса куће и других просторија које је користио Д. Ј. (рођак оптуженог) у мјесту С., општина К. Д. У погледу тог претреса је одбрана затражила прибављање списка Основног суда у Козарској Дубици број 79 0 К 012921 23 Кпп, Кпп 2 и Кпп 3 и након извршеног увида у исте, није оспаравала да је у наведено вријеме и на наведеном мјесту претрес извршен, већ је оспаравала законитост издате наредбе о претресу, а тиме и доказа који су у претресу прибављени, уз аргументе да судија за претходни поступак након издавања наредбе за претрес на усмени захтјев ПС Козарска Дубица, није поступио у складу са чланом 120. став 3. ЗКП РС, тј. није предао у суд копију записника о издавању наредбе у законском року од 24 часа, који приговори за предметни кривични поступак нису релевантни јер суд одлуку о доказаности битних навода оптужбе који представљају елементе кривичног дјела давање мита, није засновао на наредби о претресу и у претресу прибављеним доказима, као незаконитим доказима, како се то жалбом настоји приказати.

При том се не може прихватити став одбране изнесен у жалби - да би се због незаконитост наредбе за претресање (а тиме и незаконитост свих предузетих радњи и прибављених доказа), имало сматрати да радња претресања није ни извршена, а тиме ни инкриминисана радња из предметне оптужнице, којом се оптуженом ставља на терет да је приликом радње претресања понудио новац полицијским службеницима (3.000 Еура) како не би обавили претресање фрижидера у подрумској просторији, у којем је он држао неке своје ствари. Овај став одбране, изнесен у жалби, нема упориште у закону и околностима предметног случаја. Прије свега, правила кривичног поступка не одређују да се због незаконито обављених истражних радњи, као што су радње претреса, има сматрати да те радње објективно нису ни извршене. Таква презумпција није прописана ни једном одредбом ЗКП РС. Овај процесни закон прописује правила везана за поступак издавања наредбе за претрес, као и овлашћења и дужности овлашћених службених лица приликом њеног извршења и по тим правилима (из члана 125. ЗКП РС и др.), овлаштена службена лица су дужна да изврше претрес по издатој судској наредби, без да при том оцјењује да ли је наредба законито издата или није. Само суд може оцјењивати у поступку у којем је издата наредба за претрес, да ли је наредба издата на законом прописани начин и да ли је приликом извршења поступљено у складу са наредбом и са законом. Ова оцјена може довести до одлуке суда да на наредби о претресу и доказа који су у претресу прибављени, као незаконитим доказима неће заснивати судска одлука, сходно члану 10. став 2. и 3. ЗКП РС, ако утврди да су ти докази прибављени битним повредама одредаба кривичног поступка.

У овом пак поступку првостепени суд није цијенио законитост предметне наредбе за претресање, као ни доказа који су прибављени на основу те наредбе, нити је своју пресуду засновао на тим доказима, имајући у виду да радња извршења предметног кривичног дјела давања мита није утврђена на основу тих доказа већ је само врменски и просторно везана за вршење претреса по наведеној наредби у другом кривичном поступку, па је претресну документацију суд само констатовао у погледу неспорних чињеница да је предметне прилике извршен претрес стамбених просторија које користи Д. Ј. (рођак оптуженог), а коју објективну чињеницу ништа није довело у сумњу, а потврђена је свим изведеним доказима, па и сагласним изјавама свједока оптужбе и одбране, који су били присутни на лицу мјеста претресања и свједочили су о оном што су том приликом чули и видјели, везано је инкриминисано поступање оптуженог.

Стога су неосновани приговори жалбе да је побијана пресуда заснована на незаконитим доказима и тиме учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка з) ЗКП РС.

Испитујући чињеничну основу првостепене пресуде, суд налази да наводи жалбе нису успјели довести у сумњу начин на који је првостепени суд извршио анализу и оцјену доказа оптужбе и одбране, изведених на главном претресу (саслушањем свједока Д. Д., С. Ј., О. М. и М. М., те читањем и вршењем увида у писану документацију ПС Козарска Дубица, списе Основног суда у Козарској Дубици и извод из казнене евиденције), па ни коначан закључак првостепеног суда, изведен на основу савјесне оцјене свих тих доказа, у складу са чланом 295. став 2. ЗКП РС, о несумњивој доказаности свих битних навода оптужбе - да је оптужени предметне прилике понудио 3.000 Еура службеним лицима која су вршила истражну радњу претресања куће и помоћних објеката у мјесту С., које користи рођак оптуженог Д. Ј., како не би претресли фрижидер у подрумској просторији куће, у којем је он држао нешто своје, што су ови одбили и на тај начин, ближе описан у изреци побијане пресуде, учинио кривично дјело давање мита из члана 320. став 1. КЗ РС, за које дјело је оглашен кривим том пресудом и осуђен на казну затвора од 6 (шест) мјесеци. О томе су у образложењу побијане пресуде изнесени јасни, потпуни и за овај суд у свему прихватљиви разлози. За супротан став одбране у жалби нису изнесени прихваљиви аргументи или нови докази, па се приговори жалбе изјављени због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, оцјењују неоснованим.

У жалби се наводи да је суд утврдио чињенично стање на основу изјаве само једног свједока Д. Д. (којег је оптужени од раније познавао), а да ниједан од лица који су као свједоци присуствовали претресу, нису чули да му је оптужени нудио новац, нити су чули да је он то пренио инспектору С. Ј.. При том жалитељица губи из вида да је свједок С. Ј. потврдио изјаву свједока Д. Д., у погледу оног што му је оптужени рекао, а он њему пренио, као и да је оптуженом одмах рекао да не долази у обзир да због понуђеног новца не изврше претрес. Када се уз то има у виду да су изјаве ових свједока сагласне и са изјавама свједока одбране О. М. и М. М. који су присуствовали претресу као свједоци и уочили да је оптужени стајао на путу јер му полицијски службеници нису дозвољавали да приђе кући док је претрес трајао, као и да у току претреса, који је дуго трајао нису чули сваки разговор између Д. и Ј.. Имајући уз то у виду да искази свједока нису ничим доведени у сумњу, првостепени суд их је правилно оцијенио вјеродостојним и на основу тих исказа правилно и ван сваке разумне сумње утврдио чињенично стање у овом предмету.

С тим у вези жалба инсистира на неспорној околности да је свједок Д. Д. свједочио као једини неспоран свједок онога што му је рекао оптужени, па се у жалби погрешно закључује да је изјава овог свједока била једина супротстављена изјави оптуженог и да у тој ситуацији („један на један“) суд није могао сматрати несумњиво доказаним наводе оптужбе да је оптужени свједоку рекао оно што је свједок изјавио. При том жалитељица губи из вида околност да оптужени није ни саслушан у својству свједока (иако је то било најављено, али је накнадно оптужени одустао од свједочења) и да стога није ни дошло до изношења на главном претресу њихових супротстављених изјава, чија би се процјена поузданости могла процјењивати и њиховим сучељавањем. Уз то је изјава свједока Д. Д. којом је инкриминисао оптуженог, потврђена изјавом свједока С. Ј. и није била у супротности, већ управо сагласна са изјавама саслушаних свједока одбране О. М. и М. М. у погледу свих околности о којима су се они могли изјаснити на основу својих непосредних опажања. Иако је одбрана у току поступка наводила и да је Д. Д. био у лошим односима са оптуженим, својом је изјавом свједок то демантовао и објаснио да се са оптуженим познаје јер су ишли у исту средњу школу (на питања одбране остављајући и могућност да су у том периоду имали и неке младалачке несугласице) и заједно су касније и радили као полицијски службеници, који посао оптужени више не обавља (због

раније осуде због кривичног дјела које је извршио док је био припадник МУП РС). Уз то, побијана пресуда није заснована само на исказу свједока Д. Д. како се то жалбом настоји приказати, већ и на изјави свједока С. Ј. чији кредибилитет такође током поступка није доведен у сумњу. Стога је првостепени суд правилно утврдио на посве поуздан начин да је оптужени понудио полицијским службеницима значајну суму новца да не предузму службену радњу претресања коју су морали извршити, како је то чињенично описано у изреци пресуде и на потпуно и правилно утврђено чињенично стање је правилно примијенио члан 320. став 1. КЗ РС, правно квалификујући дјело за које је оптуженог огласио кривим, као кривично дјело давање мита, прописано том одредбом, о чему су у пресуди изнесени релевантни разлози, које наводи жалбе нису довели у питање.

Испитујући одлуку о казни суд је утврдио да казном затвора од 6 (шест) мјесеци није повријеђен Кривични законик на штету оптуженог и да је приликом одмјеравања ове казне, првостепени суд имао у виду и у пуној мјери вредновао на страни оптуженог само околности које је на страни оптуженог утврдио као олакшавајуће (да је породичан, отац једног дјетета, док ранијој осуђиваности оптуженог није придао никакав посебан отежавајући значај, што је очигледно већ из чињенице да је оптуженом одмјерена казна затвора од шест мјесеци, што је минимална казна прописана за кривично дјело давање мита из члана 320. став 1. КЗ РС, док је као максимална прописана казна затвор до пет година. При том је првостепени суд сматрао да ће се извршењем казне затвора од шест мјесеци остварити сврха кажњавања, а прије свега позитивно утицати на оптуженог да убудуће не врши кривична дјела и једнако такав позитиван утицај постићи и на друге грађане, што наводи жалбе нису ни довели у питање.

Због свега наведеног утврђено је да не постоје разлози због којих се жалбом побија првостепена пресуда и да истом није повријеђен Кривични закон на штету оптуженог, па је одлучено као у изреци ове пресуде на основу члана 327. ЗКП РС.

Записничарка  
Ања Давидовић

Предсједник вијећа  
Обрен Бужанин

Тачност отправка овјерава  
руководилац судске писарнице  
Биљана Аћић